

KULTURNI DAN 8. a in b

VIHAR V GLAVI – gledališka predstava

Lutkovno gledališče Ljubljana (LGL)

sreda, 9. 12. 2020

Osmi razredi smo si za kulturni dan ogledali gledališko predstavo z naslovom Vihar v glavi. Pred ogledom smo s pomočjo posnetka spoznali delovanje možganov najstnikov in ugotovili, da ni z nami nič narobe, čeprav marsikdo med nami misli ravno nasprotno. Nato smo si ogledali gledališki list in prebrali nagovor režiserja Primoža Ekarta mladim igralcem in njihove predstavitve. Ugotovili smo, da so komaj kaj starejši od nas pa že igrajo v pravi gledališki predstavi!

Zaradi trenutnih razmer sem si predstavo ogledala iz domače dnevne sobe, drugače pa je bila uprizorjena v Lutkovnem gledališču Ljubljana. Uprizorili so jo najstniki, ki so velik del besedila napisali kar sami – kako razmišljajo, se počutijo in ravnaajo v določenih situacijah ...

Predstava govori predvsem o odnosih med starši in otroki. Ti odnosi so predstavljeni prav tako, kot si jih po mojem mnenju predstavlja vsak najstnik – starši otrok ne razumejo, otroci pa njih ne, zato po navadi nastajajo prepiri ter zmeda v družinah. Odnos staršev do otrok se mi v predstavi ne zdi najboljši – lahko bi se bolje razumeli s svojimi otroki, vendar to je dandanes težje kot včasih, zdi se mi, da to otežujejo tudi vse tehnične naprave (telefoni, računalniki ...), saj je zaradi njih večina najstnikov zaprta sama vase in se po navadi noče pogovarjati z ljudmi iz okolice.

V predstavi igralci predstavijo tudi igrico Nikoli, res nikoli, v katero vključijo tudi občinstvo, mnenja sem, da zato, da bi se mogoče občinstvo zamislilo, kakšne meje imajo najstniki ali jih pri nekaterih stvareh sploh nimajo. In da so tudi oni bili nekoč podobni in so počeli neumnosti, mnogi odrasli pa jih počnejo, tudi ko že odrastejo. S to igro predstavijo drznost najstnikov.

Najstniki imamo veliko različnih talentov. Jaz bi na primer lahko svoje starše naučila uporabljati instagram, ampak dvomim, da bi se obrestovalo. Koga bi lahko naučila igrati odbojko ali pa skuhati kaj dobrega, saj doma velikokrat kuham.

Na koncu igralci predstavijo sporočila staršem. V njih jim sporočajo, da kljub vsem razmeram in konfliktom, ki jih imajo z njimi, jih imajo še vedno radi ne glede na vse. Moje sporočilo staršem pa bi bilo, da razumem, da me oni ne razumejo in da jim oprostim in jih imam še vseeno rada.

Zaradi trenutnih razmer se ne smem družiti s prijatelji, kar se mi zdi zelo dolgočasno in potem dneve preživljam zaprta v svoji sobi. S prijatelji se pogovarjam le preko raznih socialnih omrežij, ampak to ni isto kot v realnem življenju.

Predstava se mi je zdela zelo zanimiva, saj se v njej tudi sama vidim kot najstnica. Igralci so se mi zdeli popolni, saj se jim v resnici sploh ni bilo treba pretvarjati, samo pokazali so, kako poteka njihovo življenje. Še posebej mi je bilo všeč, ko so predstavljali svoje sobe, takrat sem dojela, da nimam samo jaz razmetane sobe.

Jerca Teran, 8. a

Pa še nekaj mnenj ...

Marko: Ta predstava je bila ena boljših, kar sem jih do zdaj gledal. V njej sem spoznal, da moram več časa preživeti z družino in manj časa na socialnih omrežjih.

Mark: Kot igralci se tudi jaz na čase počutim malo omejenega, sploh v teh časih karantene, ko smo vsi zaprti in se ne moremo oz. ne smemo družiti s prijatelji. Edina dobra stvar je, da se lahko več družimo z družino in nadoknadimo vse izgubljene pogovore in trenutke za nazaj. Predstava mi je bila zelo všeč. Zdela se mi je poučna, zagotovo bi jo priporočil staršem, ki jih zanima, kako se mladostniki počutimo in kako razmišljamo.

Neža: Igra mi je bila všeč, ampak so starše predstavili malo nerealno, saj ne kričijo vedno, so tudi prijazni, česar pa v predstavi niso pokazali. Drugače pa je bilo v njej tudi veliko resnice.

Jernej: Predstavo sem gledal že lani s sestro in mi je bila že takrat všeč, zdaj pa sploh! Zdelo se mi je, da govori točno o meni, spoznala pa sem tudi, da nisem edini, ki tako misli.

Irina: Starši so predstavljeni v slabi luči, svoje otroke imajo za tujce. Četudi so bili starši enkrat najstniki, svojih otrok ne razumejo. Svoje izkušnje so s tem že pozabili.

Pozabili so, kako je, če si zaljubljen, če imaš sto problemov, skrbi te, kako izgledaš, upada ti samozavest, rad počneš prepovedane ali nevarne stvari. Pozabili so, kakšno je tako življenje. Kako je živeti na robu, kako so prijatelji boljši od družine, kako je šola še najmanjša skrb ...

Ajda: Predstava se mi je zdela posebna, ker so igrali najstniki in na svet gledajo enako kot jaz. Iz nje sem se naučila nekaj stvari o možganih in da nisem edina, ki razmišlja drugače.

Trina: V teh težkih dnevih se ne počutim ravno v redu, ker zelo pogrešam vse svoje sošolce in sošolke, saj se mi zdi, da ni isto, če se pogovarjamo po telefonu ali v živo.

Bilo mi je zanimivo, saj do sedaj še nisem videla predstave, ki bi imela tako močno sporočilo in tako dobro ponazorila obnašanje staršev do najstnikov. Tako predstavo bi šla še kdaj gledat, ker se mi zdi super.

Juš: Predstava mi je bila zelo všeč, ker so v njej dejansko razložili, kako najstniki delujemo. Sporoča pa staršem, naj včasih razmišljajo na drug način in se poskušajo prilagoditi najstniku. Igralci so bili super.

Nejc: Predstava se mi zdi zelo poučna tako za najstnike kot tudi za starše. Bila je posebna, ker so v igro vključili tudi občinstvo. Bila mi je zelo všeč. Iz nje sem bolje spoznal svoje vedenje do staršev in zakaj so tako tečni, če česa ne naredimo. V igri sem se tudi prepoznal tudi, ker sem v večini tak kot oni. Igralci so se mi zdeli fenomenalni, res so se vživeli v svoj lik in so se dobro naučili besedilo.

Em: Na koncu, ko so bila zapisana sporočila staršem, se mi je zdelo to zelo lepo, saj najstniki ne povemo ravno vsega, kar mislimo, a v resnici imamo starše zelo radi in smo veseli, da jih imamo, čeprav se kdaj sprema in jih ne poslušamo in ne opravimo tega, kar nam rečejo. Svojim staršem bi sporočila, da jih imam zelo rada, da sem hvaležna, da jih imam in tudi če sem kdaj zelo tečna in ne ubogam, jih imam zares najraje in si želim, da bi bili ponosni name.